

Apărînd pentru prima oară la București într-un recital și apoi ca solist în concertul Filarmonicii, tînărul pianist francez Michel Beroff — în vîrstă de abia 24 de ani — a confirmat în chip strălucit marele renume de care a ajuns să se bucure într-un timp extrem de scurt într-o seamă de țări europene (Franța, Anglia, Elveția, R.F. Germania, Italia, Austria, Bulgaria) și în America de Sud. Nu încapе îndoiială că Michel Beroff posedă un talent ieșit din comun, o ușurință uimitoare în rezolvarea celor mai dificile pasaje de tehnică pianistică și mai ales o afinitate specială pentru muzica veacului XX, de la Debussy pînă la Boulez, trecînd prin Bartók, Prokofiev, Stravinski, Britten, Messiaen. Henze, Kabalevski, etc.

În simfonicul Filarmonicii, afinitatea aceasta s-a concretizat în interpretarea plină de vervă percutantă, de dinamism, de motricitate și de spirit coroziv a *Concertului nr. 5 pentru pian și orchestră*, op. 55 de Prokofiev, prezentat cu această ocazie în primă audiție bucureșteană. Scris în 1932 și executat pentru întîia oară de autorul însuși cu acompaniamentul Filarmonicii din Berlin sub bagheta ilustrului dirijor Wilhelm Furtwängler. Concertul acesta vădește intenția lui Prokofiev de a îmbogăți forma tradițională a lucrărilor concertante (cuprinde 5 părți), de a pune în acțiune noi procedee de tehnică pianistică și de a căuta complexitatea în simplitate. În ciuda acestor căutări, Prokofiev rămîne aci el însuși, stilul său inimitabil — îmbinare organică de lirism lucid, de umor, de vigoare ritmică — fiind prezent fără echivoc în toate cele 5 părți concise ale ultimului său Concert de pian. Atras în mod special de muzica lui Prokofiev — cu al cărui *Concert nr. 3* a debutat în public în anul 1966, la vîrsta de 16 ani, înregistrînd apoi pentru disc și *Viziunile fugitive*, — Michel Beroff ne-a oferit aci o imagine concludentă a unui stil prokofievian autentic.

La recital, atracția sa pentru muzica veacului nostru a apărut evidentă în cele două prime audiții din Messiaen (*L'alouette Lulu* din „Catalogul păsărilor“ și *Regard nr. 10*), în care Beroff a dominat de sus toate enormele dificultăți tehnice, realizînd o execuție vibrantă, cînd tandră, delicată, cînd frenetică. Remarcabilă a fost și interpretarea de către pianistul francez a celor 12 *Preludii* din *Caietul I* de Debussy, flori ale unui ierbar simbolist, pe care a știut să le picteze în culori pastelate (*La fille aux cheveux de lin*), dar să le și evoce în dezlănțuiri furtunoase (*Ce qu'a vu le vent d'ouest*). Este drept că unele din aceste pagini reclamă o sonoritate mai ireală, un tușeu mai lejer, mai multă fantezie, poezie, capacitate de abandon. Realizarea lui Beroff se impune în primul rînd pe plan pianistic pur chiar dacă transmutația sunetelor pianului în murmure, în parfumuri, în profunzimi marine, nu are loc.

Disponînd de o tehnică transcendentă, Michel Beroff este adeseori înclinat spre o adevărată „beție a victoriei“, transformînd *Allegro*-ul în *Presto*, iar *Presto*-ul în *Prestissimo*. Realizarea este adeseori impresionantă, dar riscă să denatureze intențiile compozitorului, după cum au vădit-o — la recital — execuțiile din Bach (*Partita nr. 2 în do minor*) și din Schubert (*Allegro-*

ul final din Sonata în La major, op. 120). Pe de altă parte, *Andantele* schubertian a avut o mare delicatețe, dar a suferit de pe urma unei evidente monocromii expresive.

Indiscutabil, acestea sînt „păcate ale tinereții“, dacă avem în vedere vîrsta fragedă a pianistului. Talentul său remarcabil rămîne oricum o realitate, curgera anilor și cîștigarea experienței oferindu-i posibilitatea unei evoluții spre etape superioare de împlinire artistică pe parcursul anilor viitori. Deocamdată, Michel Beroff rămîne un interpret de excepție al muzicii contemporane, pentru care posedă toate însușirile necesare.

Tribuna tinerilor soliști

După ce ciclul de 3 concerte simfonice desfășurate la Radio sub emblema „Tribuna tinerilor soliști“ s-a inaugurat cu trei reprezentanți ai Liceului de muzică nr. 2 „George Enescu“ din București, următoarele două manifestări au adus la „Tribună“ elevi (și un fost elev) ai celui alt Liceu de muzică bucureștean, nr. 1. Ținuta artistică a tuturor celor cinci tineri care s-au produs în acest cadru a fost exemplară, dovadă a seriozității cu care activează catedrele diferitelor instrumente de la această școală. În asemenea condiții, consemnările noastre nu au a se desfășura cu obișnuita indulgență manifestată față de cei ce debutează în contactul cu publicul, ci se pot referi la personalități artistice cu trăsături clar conturate, în ciuda tinereții lor.

Trecînd în revistă pe cei cinci soliști în ordinea apariției lor pe podium, ne vom opri pentru început la pianistul Iosif Ion Prunner, a cărui interpretare în *Concertul de pian* de Grieg a avut robustețea nordică și tandrețea flexibilă necesare. Tînărul Prunner, aflat la a treia generație de muzicieni profesioniști, dispune de o tehnică îngrijită și de o remarcabilă acuratețe în execuții. Dacă totuși nu a reușit să ne captiveze, aceasta se datorează probabil insuficienței dăruirii a cîntului, modului său întrucîtva „obiectiv“ de a se apropia de paginile acestui concert, care conține nu numai evocări pitorești, ci și muzică pură, generatoare de emoții.

Violonistul Ștefan Rodescu fost elev al Liceului de muzică nr. 1 (în prezent student în anul I al Conservatorului „Ciprian Porumbescu“) a „atacat“ dificilul *Concert de vioară* de Hacıaturian cu aplombul unui solist experimentat. Dezvăluindu-i aspectul strălucitor și spectacular, dar nelăsîndu-se antrenat pe panta unei virtuozități acrobatică ca scop în sine, Ștefan Rodescu a știut să pună totodată în valoare invenția muzicală a Concertului, ceea ce relevă un temperament artistic echilibrat, îmbinare de siguranță tehnică și de gîndire artistică.

Ultima seară a celor trei „Tribune“ a început cu varianta pentru vioară și orchestră a *Melodiilor lăutărești* de Sarasate, în execuția solistică a lui Dan Ungureanu, un muzician serios, sobru, care a știut să împrumute acestei lucrări — adeseori compromisă prin execuții de un gust îndoielnic — o noblețe întilnită doar cîndva în interpretările neuitate ale lui George Enescu.